

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

23 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul Dumitru Calendari și avocatul Ion Grecu în numele inculpatului Nicolae Popa, prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 iunie 2019, în cauza penală în privința lui

Popa Nicolae XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX;

Popa Ion XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 22.12.2015 până la 11.12.2017;

Instanța de apel de la 30.01.2018 până la 11.06.2019;

Instanța de recurs de la 08.08.2019 până la 23.10.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul central din 11 decembrie 2017, Ion Popa și Nicolae Popa au fost recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. c), e) Cod penal, și lui Ion Popa i-a fost numită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, iar lui Nicolae Popa pe un termen 7 ani, ambii cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Ion Popa prin înțelegerea prealabilă și în comun acord cu Nicolae Popa, la 31 octombrie 2015, în jurul orei 22:30, aflându-se în or. Cahul, str. M. Viteazul, lângă barul „Delta”, având intenția răpirii minorei XXXXX, născută la XXXXX, aplicând forță fizică și cauzându-i leziuni corporale neînsemnate sub formă de echimoze pe gamba stângă, înfrângând rezistența opusă de partea vătămată, Nicolae Popa a urcat-o cu forța în automobilul de model „Ford Mondeo”, cu numărul de înmatriculare XXXXX, aflat în posesia lui,

și la volanul căruia se afla, și au dus-o de comun acord în s. Crihana Veche, r-nul Cahul, unde ilegal au privat-o de libertate timp de aproximativ 30 minute.

Acțiunile inculpaților Ion Popa și Nicolae Popa au fost încadrate de către instanța de fond în baza art. 164 alin. (2) lit. c), e) Cod penal, conform indicilor „*răpirea unei persoane, săvârșită cu bună-știință asupra unui minor, de două și mai multe persoane*”.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul Ion Popa care a solicitat casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

În susținerea cererii de apel a invocat că, sentința este ilegală și neîntemeiată, or, instanța de fond a dat o apreciere eronată probelor administrate și cercetate în cadrul ședinței de judecată, incorect a constatat circumstanțele cauzei, adoptând sentința de condamnare doar în baza unor presupuneri, care nu se confirmă de materialele cauzei.

De asemenea, apelantul a menționat că în cadrul urmăririi penale, din motive necunoscute i s-a refuzat confruntarea cu partea vătămată, care de asemenea a solicitat efectuarea confruntării și i-a fost refuzată. Acest fapt demonstrează că, organul de urmărire penală nu era cointeresat în stabilirea circumstanțelor reale ale cauzei. Mai mult, în cadrul examinării cauzei, apărătorul Edurad Bondarenco a solicitat audierea suplimentară a părții vătămate, însă instanța neîntemeiat a respins acest demers, prin ce a încălcat drepturile acestora și nu i-a acordat posibilitate de a clarifica și stabili toate circumstanțele cauzei.

3.1. Nefiind de acord cu sentința, inculpatul Nicolae Popa a declarat apel prin care a solicitat casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

În susținerea cererii de apel a invocat că, sentința este ilegală și dânsul nu a săvârșit infracțiunea imputată. Nu au fost luate în considerare declarațiile martorilor. Partea vătămată a influențat asupra martorilor pentru a da declarații false împotriva apelantului. Totodată, partea vătămată pe întregul proces penal a dat declarații contradictorii, fiind trasă anterior la răspundere penală pentru declarații false și pedepsită la 4 ani privațiune de libertate.

3.2. De asemenea, procurorul a declarat apel prin care a solicitat repunerea în termen de declarare a apelului, casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpaților să li se stabilească executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și de la inculpatul Nicolae Popa să fie confiscat automobilul de model „Ford Mondeo” nr/î XXXXX, ca bun utilizat pentru săvârșirea infracțiunii.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 iunie 2019, apelul declarat de către procuror a fost respins ca fiind declarat peste termen, iar

apelurile declarate de către inculpați au fost admise, casată parțial sentința în partea constatării vinovății inculpaților după cum urmează:

Inculpații Ion Popa și Nicolae Popa se fac vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, numindu-i lui Ion Popa pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, iar lui Popa Nicolae pe un termen de 6 ani și 6 luni.

În conformitate cu prevederile art. 90¹ Cod penal, lui Ion Popa i-a fost suspendată parțial executarea pedepsei, urmând ca termenul de 3 ani din pedeapsă să-l execute în penitenciar, iar cel rămas de 3 ani să execute condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a reținut că, prima instanță nu a stabilit în deplină măsură circumstanțele de fapt și de drept, nu a clarificat obiectiv toate circumstanțele cauzei în partea constatării vinovăției, incorect a apreciat probele acuzării și eronat a concluzionat ca fiind corect încadrate acțiunile inculpaților Ion Popa și Nicolae Popa în baza art. 164 alin. (2) lit. c), e) Cod penal, or, arealul probelor administrate combat această viziune.

Cu referire la învinuirea inculpaților în baza art. 164 alin. (2) lit. c), e) Cod penal, instanța de apel a conchis că, instanța de fond eronat a reținut în acțiunile inculpaților semnele calificative „*cu bună știință asupra unui minor*”, prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. c) Cod penal, or, probele administrate nu confirmă faptul că inculpații au cunoscut despre vârsta părții vătămate, sau cel puțin că intuitiv urmau să-și dea seama despre vârsta minoră a părții vătămate, circumstanțele constatate și materialele dosarului atestă că în acțiunile inculpaților lipsește acest semn calificativ.

Așadar, instanța de apel a constatat că, inculpații Ion Popa și Nicolae Popa la data de 31 octombrie 2015, aproximativ la ora 22:30, aflându-se în or. Cahul, str. M. Viteazul, lângă barul „Delta”, prin înțelegerea prealabilă și în comun acord, urmărind scopul răpirii XXXXX aplicând față de ultima forța fizică, înfrângându-i rezistența, au urcat-o cu forța pe ultima în automobilul de model „Ford Mondeo”, cu numărul de înmatriculare XXXXX, cauzându-i părții vătămate, vătămări corporale neînsemnate în formă de echimoze pe gamba stângă, după care cu automobilul în cauză, condus de Nicolae Popa, au dus-o în s. Crihana Veche, unde în mod ilegal a privat-o de libertate, aproximativ 30 de minute.

Instanța de apel a menționat că, fapta penală constatată, pentru care inculpații sunt găsiți vinovați, este calificată de instanța de apel în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, conform indicilor „*răpirea unei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane*”.

Astfel, din probele prezentate de acuzare nu rezultă că, în momentul săvârșirii infracțiunii de răpire a minorei, inculpații cunoșteau cu siguranță că ultima era minoră. Fiind audiată partea vătămată XXXXX în ședința primei instanțe, declarațiile acesteia nu au atins problema dacă cunoșteau sau nu inculpații despre vârsta minoră a acesteia, nici participanții la proces și nici prima instanță nu au pus părții vătămate nicio întrebare cu privire la acest subiect.

Eroarea de fapt cu privire la vârsta victimei, este posibilă în anumite cazuri speciale și în împrejurări concrete specifice, în care făptuitorul și-a putut eventual forma convingerea că victima are depășită vârsta de 18 ani, iar când acest fapt este dovedit, se exclude imputarea acestui semn calificativ. Instanța de apel a subliniat că, că este obligatoriu ca făptuitorul să nu presupună, ci să știe cu certitudine că, la momentul săvârșirii infracțiunii, victima nu a atins vârsta de 18 ani. Această certitudine se poate datora cunoașterii anterioare a victimei, aspectului exterior al acesteia, manierei de conduită a victimei etc. Deși inculpații au declarat că partea vătămată arăta la vârsta de 19 ani, 24-25 ani, au crezut că ultima este de aceeași vârstă cu prietenele sale, prima instanță nu a stabilit faptul dacă inculpații cunoșteau că partea vătămată e minoră, iar probe ce ar demonstra contrariul de către acuzare nu au fost prezentate.

În urma celor susținute mai sus, instanța de apel a conchis că, constatarea faptei săvârșite și calificarea acesteia de către prima instanță este incorectă, urmând ca din învinuire să fie exclusă imputarea semnelui calificativ prevăzut de art. 164 lit. c) Cod penal - *cu bună știință asupra unui minor*, or, răspunderea pentru infracțiunea de răpire săvârșită *bună-știință asupra unui minor*, poate surveni dacă făptuitorul cunoștea cu certitudine vârsta victimei (*din maniera de conduită a acesteia, din aspectul ei exterior sau din alte surse*).

Instanța de apel a susținut poziția instanței de fond în ce privește declarațiile părții vătămate XXXXX și ale martorului Vasilisa Niță depuse în ședința primei instanțe, indicând că acestea nu sunt plauzibile și contravin ansamblului de probe administrate în respectiva cauză penală, or, în cadrul urmăririi penale acestea au făcut alte declarații, care coroborează cu întreg probatoriul, iar în ședințele de judecată au schimbat radical declarațiile, invocând diferite motive.

De asemenea, instanța de apel a ținut cont și de sentința Judecătoriei Cahul din 15 februarie 2017, prin care a fost încetat procesul penal în privința părții vătămate, învinuită de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal, pentru faptul prezentării cu bună știință a declarației mincinoase în instanța de judecată, în temeiul prevederilor Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.210 din 29.07.2016. Este

de reținut, că la judecarea cauzei penale pe faptul prezentării cu bună știință a declarațiilor mincinoase, fiind audiată în calitate de inculpată, a declarat că la 05 mai 2016 a dat declarații mincinoase, precum că Ion Popa și Nicolae Popa nu au răpit-o, deoarece a fost amenințată de mai multe ori de aceștia și de mai multe persoane, iar sora sa a fost lovită de un automobil. Declarațiile veridice au fost cele de la poliție (f.d.94-96, 188 vol.II).

Totodată, prin sentința Judecătorei Cahul din 20 februarie 2017, a fost încetat procesul penal în privința martorului Vasilisa Nița, învinuită de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal, pentru faptul prezentării cu bună știință a declarației mincinoase în instanța de judecată, în temeiul Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.210 din 29.07.2016. Este de reținut, că la investigarea și judecarea cauzei penale pe faptul prezentării cu bună știință a declarațiilor mincinoase, fiind audiată în calitate de învinuită și în calitate de inculpată, a declarat că la 01 noiembrie 2015 a dat declarații veridice, iar la 16.05.2016 a dat declarații false cu scopul de a-i dezvinovăți pe inculpați, fiind amenințată pe telefon de către Nicolae Popa și o persoană pe nume Stiopa (f.d.94-96, 188 vol.II).

Astfel, Colegiul judiciar al instanței de apel a reținut ca veridice declarațiile părții vătămate XXXXX și martorului Vasilisa Nița date la urmărirea penală, care coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești, în special cu declarațiile martorilor oculari ai răpirii, martorilor-polițiști, și cu declarațiile inițiale ale inculpatului Ion Popa de la urmărirea penală, inclusiv cu înregistrările conversațiilor telefonice dintre partea vătămată și inculpatul Nicolae Popa care au precedat reținerea ultimului, în care Nicolae Popa o roagă pe ultima să-și schimbe declarațiile și să declare că nu a fost supusă violenței fizice.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că opozant declarațiilor inculpaților precum că, aceștia nu sunt vinovați în cele imputate, vin celelalte probe administrate în respectiva cauză penală care sunt în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, și anume: declarațiile părții vătămate XXXXX; declarațiile martorilor Vasilisa Nița, Marina Stanciu, iar veridicitatea acestor declarații se confirmă și prin declarațiile inculpatului Ion Popa date în cadrul urmăririi penale.

Din analiza cumulară a probelor, instanța de apel a constatat că, atât inculpatul Nicolae Popa, cât și inculpatul Ion Popa prin acțiunile sale au întrunit elementele constitutive ale componenței infracțiunii de răpire a părții vătămate XXXXX.

Astfel, latura obiectivă a fost realizată de ambii inculpați, or, răpirea persoanei se consideră consumată din momentul capturării și schimbării locului de aflare a victimei contrar dorinței și voinței sale, iar durata privării de libertate (ore, zile,

săptămâni, luni) nu are importanță pentru calificarea faptei în baza acestui articol. La caz, partea vătămată a fost privată de libertate timp de 30 minute, un interval de timp suficient pentru a constata că ultima a fost împiedicată în mod efectiv de a se deplasa și acționa după propria voință.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, circumstanțele cauzei și ansamblu de probe administrate demonstrează că, inculpatul Nicolae Popa a fost ajutat de inculpatul Ion Popa nu numai la transportarea părții vătămate, dar și la reținerea acesteia, ceea ce presupune răpirea unei persoane, adică existența a trei etape succesive, capturarea victimei, care în speță este demonstrată, atât prin declarațiile părții vătămate, cât și a martorilor, luarea și deplasarea ei din față barului „Delta” în s. Crihana Veche, r-nul Cahul și apoi privarea ei de libertate în încăperea închisă a bunului imobil stăpânit de inculpatul Nicolae Popa, fiind ulterior eliberată de către colaboratorii de poliție.

Astfel, analizând probele examinate în ședința instanței de apel, instanța de apel a ajuns la concluzia că, ele demonstrează cu certitudine vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii de răpire, și combat argumentele inculpaților, care alocuri sunt controversate și lipsite de credibilitate.

Totodată, instanța de apel respins ca fiind eronate alegațiile inculpaților precum că, audierea părții vătămate minore din 01.11.2015, a avut loc în lipsa reprezentantului Direcției Asistență Socială și Protecție a Familiei, și nu ar fi asistat un pedagog, insistând asupra nulității acestei probe, or, în procesul-verbal menționat este indicat că la audiere au participat în calitate de reprezentant legal Maria Niculiță, și în calitate de psiholog dna Chicioroagă - ambele angajate din cadrul Direcției Asistență Socială și Protecție a Familiei din cadrul Consiliului Raional Cahul.

Lecturând procesul-verbal al ședinței de judecată în prima instanță, în el nu se regăsesc mențiuni, precum că Maria Niculiță ar fi explicat că nu a asistat la audierea părții vătămate, după cum o afirmă partea apărării. Niciunul dintre participanții la proces nu au formulat obiecții la procesul-verbal al ședinței de judecată. Partea apărării niciodată nu a solicitat audierea ofițerului de urmărire penală sau a reprezentantului DASPF Maria Niculiță, pentru a releva modul de audiere a părții vătămate la 01.11.2015.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpaților fapta prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acestora, de persoana inculpaților, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepselor aplicate asupra corectării și reeducării vinovaților.

Astfel, potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea imputată inculpaților este una gravă, care în conformitate cu sancțiunea art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani. Ținând cont de prevederile art. 3, 6, 7, 61-62, 75 Cod penal, de caracterul prejudiciabil și gradul de pericol social al faptei comise, instanța de apel a stabilit lipsa circumstanțelor agravante și atenuante pentru inculpatul Nicolae Popa, personalitatea inculpatului Nicolae Popa care se caracterizează negativ, prezintă pericol social, dă dovadă de desconsiderare totală a prevederilor legii, fiind în repetate rânduri condamnat pentru comiterea mai multor infracțiuni, fapt confirmat prin cazierul judiciar al inculpatului și caracteristica acestuia (f.d. 70, 75 vol. I).

În acest sens, instanța de apel a conchis că este oportun și eficient în sensul corectării și reeducării inculpatului de a-i stabili pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 6 ani și 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatului Ion Popa, instanța de apel a stabilit lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, a ținut cont de personalitatea acestuia care este caracterizat pozitiv la locul de trai și anterior nu a fost judecat sau atras la răspundere penală, fapt confirmat prin cazierul judiciar al inculpatului Ion Popa și caracteristica acestuia (f.d. 44, 46 vol. I), de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și a conchis oportun de a-i aplica inculpatului pedeapsă sub formă închisoare pe termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana inculpatului Ion Popa, instanța de apel a ajuns la concluzia că, nu este rațională și rezonabilă executarea integrală a pedepsei cu închisoare în penitenciar, astfel încât se consideră rezonabilă aplicarea prevederilor art. 90¹ Cod penal, potrivit cărora prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă condiționat pe o perioadă de probațiune fixat. Subsecvent, instanța de apel a indicat că, termenul de 3 ani din pedeapsa stabilită inculpatul Ion Popa o va executa în penitenciar, după care executarea termenului rămas al pedepsei va fi suspendată condiționat, cu stabilirea lui Ion Popa a unei perioade de probațiune cu durata de 3 ani.

În concluzie, instanța de apel a menționat că, pedeapsa aplicată inculpaților Ion Popa și Nicolae Popa este una echitabilă în raport cu fapta comisă și va duce la restabilirea echității sociale, corectarea inculpaților și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Cu referire la apelul declarat de către procuror, instanța de apel l-a respins ca fiind depus tardiv, iar alegațiile procurorului precum că, a omis termenul de depunere a cererii de apel din motivul absenței la pronunțarea sentinței integrale și aflării

ulterioare a acestuia în concediu anual de odihnă până la 24.01.2018, nefiind expediată sentința redactată în adresa Procuraturii raionului Cahul și la insistența acestuia i-a fost înmănată abia la 05.02.2018.

În acest sens, instanța de apel a constatat că procurorul a fost prezent la ședința de judecată din 29.11.2017, fiind informat despre data și ora deliberării și pronunțării dispozitivului sentinței la 11.12.2017, ora 14:15. (f.d. 213 vol. II). Nefiind prezent la ședința din 11.12.2017 când a fost pronunțat dispozitivul sentinței (f.d. 221 vol. II), apoi la ședința din 28.12.2017 când a fost pronunțată sentința integrală (f.d. 222 vol. II), copia dispozitivului sentinței i-a fost înmănată sub recipisă procurorului la 11.12.2017 (f.d. 240 vol. I), iar copia sentinței integrale fiind înmănată sub recipisă la 28.12.2017 (f.d. 241 vol. II).

Astfel, procurorul a fost prezent la pronunțarea sentinței integrale la 28.12.2017, tot atunci a primit sentința integrală, ceea ce a constituit o posibilitate reală pentru procuror de a declara apel în termenul stabilit de lege.

Procurorul a omis neîntemeiat termenul pentru declararea apelului, iar argumentele invocate pentru restabilirea termenului de atac nu sunt plauzibile și nu justifică omiterea termenului de contestare a sentinței cu apel.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, invocând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi decizii prin care decizia atacată să fie casată și menținută sentința primei instanțe.

În motivarea celor solicitate, procurorul susține că, instanța de apel eronat a exclus agravanta prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, și anume „*săvârșită cu bună-știință asupra unui minor*”, or, instanța contradictoriu își motivează decizia, indicând că inculpații nu au cunoscut despre vârstă acesteia, însă pe întregul proces penal inculpații nu au contestat declarația părții vătămate că are vârsta de 17 ani.

5.1. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel declară recurs ordinar și avocatul Ion Grecu în numele inculpatului Nicolae Popa, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei decizii prin care ultimul să fie achitat de sub învinuirea înaintată, din motiv că în acțiunile acestuia lipsesc elementele infracțiunii imputate.

În susținerea celor solicitate, apărătorul menționează dezacordul cu aprecierea probelor de către instanța de apel, or, instanța a dat o apreciere unilaterală cumulului de probe administrat în respectiva cauză penală, în favoarea acuzării.

Mai mult, consideră că condamnarea inculpatului s-a făcut doar în baza presupunerilor instanței, deoarece din declarațiile colaboratorilor poliției este clar că

inculpata nu a fost încuiată în casă, s-a deplasat prin curtea casei, adică nu a fost lipsită de dreptul de a se deplasa.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Cu referire la recursul ordinar de către procuror, Colegiul penal menționează că, din cuprinsul recursului declarat se reține că, recurentul invocă ca temeiuri de drept pct. 6), 10) și 12) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal consideră că, temeiurile invocate de către recurent și prevăzute la pct. 6), 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Din textul deciziei recurate se constată că, instanța de apel a cercetat toate probele cumulate în respectiva cauză penală și just a ajuns la concluzia că lipsesc probe ce ar dovedi despre faptul că inculpații cunoșteau cu certitudine despre vârsta părții vătămate.

Instanța de recurs subliniază că, recursul procurorului se întemeiază pe dezacordul excluderii agravantei prevăzute de lit. e) alin. (2) art. 164 Cod penal, care prevede „*răpirea săvârșită cu bună-știință asupra unui minor*”, indicând că instanța dă un răspuns contradictoriu, mai mult inculpații nu au contestat declarația părții vătămate care a afirmat faptul că era minoră, având 17 ani la momentul comiterii infracțiunii de către inculpați, or, instanța de judecată nu poate să-și întemeieze concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii pe presupuneri, iar toate dubiile în

probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în folosul inculpaților (art. 8 Cod de procedura penală „Prezumția nevinovăției”).

Subsecvent, Colegiul penal verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei conchide că, acestea nu coroborează cu materialele cauzei și sunt invocate neîntemeiat de titular, reieșind din faptul că instanța de apel corect și legal și-a întemeiat soluția pe excluderea agravante „răpirea săvârșită cu bună-știință asupra unui minor”, dând o amplă motivare (vezi pct. 4.1. din prezenta decizie).

Astfel, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluționarea vinovăția inculpaților în comiterea celor imputate prin rechizitoriu, astfel just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, nu poate fi imputată răpirea unei persoane minore, deoarece inculpații nu cunoșteau despre vârsta XXXXX.

Colegiul penal susține poziția instanței de apel care a indicat că „Eroarea de fapt cu privire la vârsta victimei, este posibilă în anumite cazuri speciale și în împrejurări concrete specifice, în care făptuitorul și-a putut eventual forma convingerea că victima are depășită vârsta de 18 ani, iar când acest fapt este dovedit, se exclude imputarea acestui semn calificativ. Instanța de apel a subliniat că, că este obligatoriu ca făptuitorul să nu presupună, ci să știe cu certitudine că, la momentul săvârșirii infracțiunii, victima nu a atins vârsta de 18 ani. Această certitudine se poate datora cunoașterii anterioare a victimei, aspectului exterior al acestei, manierei de conduită a victimei etc. Deși inculpații au declarat că partea vătămată arăta la vârsta de 19 ani, 24-25 ani, au crezut că ultima este de aceeași vârstă cu prietenele sale, prima instanță nu a stabilit faptul dacă inculpații cunoșteau că partea vătămată e minoră, iar probe ce ar demonstra contrariul de către acuzare nu au fost prezentate” (pct. 4.1. din prezenta decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Art. 6 din Convenția europeană cu privire la drepturile omului, impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui

răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Cu referire la alegațiile apărătorului Ion Greco precum că, inculpatul Nicolae Popa nu se face vinovat de cele imputate, deoarece în acțiunile acestuia lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul penal le respinge ca fiind declarative, privite sub forma eschivării de la răspundere penală a inculpatului Nicolae Popa, or, vinovăția acestuia în cele imputate a fost demonstrată pe deplin, neexistând dubii în acest sens.

Sub aspectul temeiului pentru declarare a recursului indicat de către apărător specificat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs remarcă că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Subsecvent, Colegiul penal menționează că, din textul recursului rezultă că, în viziunea recurentului probele administrate nu confirmă vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, or, reieșind din materialele dosarului se constată că inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, conform indiciilor „*răpirea unei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane*”, astfel instanța de apel corect a subliniat circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Prin urmare, recurentul doar a specificat despre lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii imputate, fără a-și argumenta poziția, iar critica acestuia sub prisma aprecierii probelor care o consideră ilegală, Colegiul penal o respinge ca fiind neîntemeiată reamintind că, la această etapă nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, or, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

De asemenea, Colegiul penal susține că, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare corespunzătoare rigorilor și exigențelor cuprinse în art. 6 CEDO.

Rezumând cele expuse mai sus, Colegiul penal constată că, în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs vreo eroare judiciară, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârii atacate.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens, iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile declarate sunt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi scoase pe rol ca fiind declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul Dumitru Calendari și avocatul Ion Grecu în numele inculpatului Nicolae Popa, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 iunie 2019, în cauza penală în privința lui *Popa Nicolae XXXXX*, *Popa Ion XXXXX* ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *15 noiembrie 2019*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan